

Tiché doteky

režie Michal Hogenauer, 2019

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 67 %

Celovečerní debut absolventa FAMU a někdejšího uměleckého ředitele Febiofestu Michala Hogenauera začíná záběrem, který je zdánlivě obyčejný, ale vrývá se do paměti. Noční trajekt převáží na palubě desítky automobilů, jimž se vlivem krušné plavby rozezněly alarmy. Střih. Ocitáme se v elegantní, ale sterilní stavbě, v anglicky hovořící domácnosti, která má působit klidně a vyrovnaně. A právě sem přijíždí česká au pair a začíná svou zkušební dobu: o její další budoucnosti rozhodne, jak si bude rozumět se svěřeným dítětem.

Scenárista a režisér Hogenauer svůj film prokládá záběry z policejní služebny, z nichž jasně vyplývá, že události, které teprve uvidíme, vyústily v něco nemilého, hroživého. A pocit neurčitého ohrožení buduje od samého začátku – míří k němu i pomocí motivu rigidních pravidel, která musí au pair dodržovat a která zprvu možná působí jako libůstky, ovšem jen sotva nevinné. Dobrovolně osvojenými pravidly je svázán i soustředěný až odtažitý film – ten místy koketuje s žánrovým půdorysem, náladou může připomenout sociální horor *Uteč*, oproti němuž ale operuje s menším barevným i významovým spektrem.

Hogenauer se ve svém debutu ukazuje jako tvůrce dobře informovaný o dění na současných filmových festivalech (což stále ještě může říct jen málo zdejších režisérů) i tvůrce, který se nebojí výrazné a navíc ne zrovna vstřícné stylizace. Výprava filmu i choreografie domácnosti, kde se film odehrává, jsou promyšlené i dotažené. Ovšem aby plně vynikla nezdravost zachycených vztahů a aby film na publikum dopadl s plnou silou, potřeboval by víc než to – a taky víc než nechat postavy promlouvat s robotickou dikcí a doufat, že to postačí pro probuzení iluze jejich nelidskosti.